SORIN CERIN

ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE

- Poeme filosofice

2022

Sorin Cerin
În inima ta de jar iubire – poeme filozofice

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CERIN, SORIN
În inima ta de jar iubire : poeme filosofice / Sorin Cerin. - Bucureşti :
Editura Estfalia, 2022
Index
ISBN 978-606-757-076-2

821.135.1

- **Ediție de referință pentru uz didactic.**
- **Editură acreditată CNCSIS cod 294 și CNATDCU ordin 6129/20.12.2016-Anexa 24**

ISBN 978-606-757-076-2

Editură prezentă pe portalul SEAP / SICAP

Editura Estfalia
https://editura–estfalia.ro

Tipografia Estfalia
https://www.estfalia.ro

SORIN CERIN

ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE

-Poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN
ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE
-Poeme filosofice-

SORIN CERIN
ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE
-Poeme filosofice-

1) Pământul Cuvintelor

Vise de rouă,
Zac spălate în razele Frământărilor,
care fierb,
sub presiunea Iluziilor Vieții și Morții,
sprijinind Cerul de Plumb,
al Uitării,
alături de care,
ne ducem Păcatele Originare,
tot mai obosite,
de cererile Lacrimilor noastre de Vânt,
care li se par bizare,
atunci când vrem să ne adăpostim Zilele,
de Singurătatea Zorilor neînțeleși,
ai Regretelor,
după Catedralele Privirilor dărâmate,
sub greutatea Adevărului Absolut,
al Străinului nostru Subconștient,
la care nu avem acces,
decât dacă plătim cu propria noastră Moarte,
Pământul Cuvintelor,
care ne acoperă mormintele,
Speranțelor.

2) Devenind un întreg

Aș vrea să-ți spun,
Iubire,
că valurile Amintirilor de plumb,
ne lovesc,
stâncile tot mai obosite ale Speranțelor,
care ni se ofilesc pierdute,
în Inimile de Jar,
acum stinse,
care undeva-cândva,
aprindeau Cerul tuturor Sentimentelor,
luminându-ne cu frenezia lor,
stelele Destinelor,
care atunci,
nu mai erau singure,
și-și căutau acoperământ,
în Privirile Adevărului Absolut,
care se uneau,
devenind un întreg,
al Profunzimii,
numai prin noi înșine.

SORIN CERIN
ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE
-Poeme filosofice-

3) S-au aprins în stele de Fericire

Aripi de Gânduri,
tot mai istovite,
se reunesc în stoluri pierdute de Întrebări,
adresate Absurdului,
zgâriind Cerurile Viselor,
cu Adevăruri tot mai reci și exacte,
despre o Iubire,
ce nu mai poate să zboare,
în depărtările pe care le traversam,
undeva-cândva,
împreună,
sub soarele dogoritor al Sentimentelor,
care ni s-au aprins în stele de Fericire,
ce ne luminau Calea Spre Absolut,
care s-a șters întru totul,
din Inimile noastre de Jar,
care s-au stins,
lăsând în urma lor,
întunericul de gheață al Singurătății,
Cimitirelor de Cuvinte,
unde mai punem câte o floare de Adevăr,
Zilelor noastre fără adăpost,
ce ne-au mai rămas de oferit,
Iubirii,
care oricum,
nu ne va mai căuta vreodată,

la ferastra pustie,
unde odată eram convinși,
că ne-am aflat Destinul,
de a fi împreună.

4) Locuiește în Sufletul Regretului

Ierburi de Amintiri uscate,
sunt bătute de Inimile de Vânt,
ale Amintirilor,
din aluatul cărora,
ne frământăm Visele,
rezemate pe Viitorul,
privirilor obosite să ne tot caute,
pe țărmurile dintre noi și Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
pe care-l vom redescoperi,
abia după ce ne vom plăti Moartea,
mai vie decât propria Existență,
atunci când trebuie să primească,
Clipele noastre,
până la ultima,
care și atunci ca și acum,
locuiește în Sufletul Regretului.

5) Se numesc Vremuri

Între două Ziduri de Priviri,
ce strivesc Simțămintele,
care ar fi cel ales de Fericire?,
pe străzile apăsătoare ale Destinelor,
care ne strivesc cu greutatea lor,
Clipele,
până când devin mature,
și se numesc Vremuri,
pe care nu le vom mai vedea vreodată,
jucându-se în nisipul Speranțelor,
din care Sentimentele ne clădeau castele,
ce se năruiau sub răceala valurilor,
de Compromisuri,
pe care le făceam atunci,
când ne rezemam,
de Cumpăna Fântânii Absurdului,
din care cănile de pustiu,
pe care le bem adeseori,
își scoteau Apa amară a Singurătății.

6) În acele Vremuri

Suntem o Lacrimă,
închisă în albia Ridurilor de Cuvinte,

care ne brăzdează Sufletele,
tot mai îndepărtate,
de noi înșine,
Iubire,
ce știu,
nu mai poți să ne prinzi,
de palmele Privirilor,
care au devenit atât de grele,
încât nici una dintre aripile tale,
nu ar mai reuși să ne ridice,
pe Cerurile Nemuririi,
unde aprindeam toate Stele Infinitului,
doar ca să-ți luminăm Calea,
spre Adevărul Absolut,
ce în acele Vremuri,
se afla în Sufletele noastre.

7) Arbori fără rădăcini

Am devenit arbori fără rădăcini,
Iubire,
ale căror Inimi de Vânt,
le spulberă frunzele Amintirilor,
ce ruginesc pe frunțile,
pline de sudoarea Lacrimilor,
unor Speranțe,
frământate din aluatul Privirilor tale,

ce atârnă mai greu decât Moartea,
pe umerii Singurătății de noi înșine,
atunci când te caut printre,
Visele pierdute,
izgonite din Paradisul Adevărului Absolut,
al Cerurilor de Simțăminte.

8) În Inima ta de Jar Iubire

Înțelesuri tot mai istovite,
se ascund,
în Inima ta de Jar Iubire,
atunci când încerc să te invit,
alături de Iluziile Vieții și Morții mele,
la Balul Mascat,
al Privirilor de Plumb,
ce inundă străzile fără adrese,
ale Non-Sensurilor Existenței noastre,
pe frunțile cărora alergăm,
întreaga noastră Viață,
încercând să prindem trenul către Moarte,
în vagoane de Simțăminte,
cât mai confortabile,
fără să înțelegem vreodată,
că toate acestea nu sunt,
decât Vise deșarte și pustii,
pe care nu le mai invită Nimeni,

la dansul Adevărului Absolut,
care pare a se fi pierdut,
în Absurdul Deșertăciunii acestei Lumi,
pe care nu vom mai ajunge,
să dansăm împreună,
vreodată,
Iubire.

9) Dețineau întregul Timp în proprietatea lor

Zori cerșetori,
îmi stau rezemați,
de Zidurile Zilelor fără adăpost,
ale Sufletului,
Iubire,
cerându-mi o firimitură de Adevăr,
de pe rafturile Privirilor,
care chemau Clipele,
încărcate de Simțăminte,
să intre pe poarta Viselor mele,
Zâmbindu-le ademenitor,
din Vitrinele strălucitoare,
ale Promisunilor,
care s-au dovedit a fi,
cumpărate într-un târziu,
de Non-Sensurile Existenței,
ce dețineau întregul Timp,
în proprietatea lor.

10) Prin corturile orfane

Freamăt de Vise,
absurde și debusolate,
rup carnea țărmurilor de Gânduri,
care se surpă neputincioase,
în valurile fluviilor de Priviri,
tot mai costelive,
ale căror Zile de Pustiu,
le ard necontenit,
Orizonturile evadate,
din Păcatele Originare,
ale Străbunilor Focului,
pentru a străbate,
spațiile fără margini,
ale Lacrimilor de Plumb,
vărsate de totemurile,
unor Speranțe părăsite,
prin corturile orfane,
de fumurile oricăror Dorințe.

11) Prin venele ferestrelor sparte

Când Visele,
ne-au îmbrățișat Privirea,
Iubire,

nu știau că,
cuprind vulcanii stinși ai Speranțelor,
din care Iluziile Vieții și Morții,
își extrag bogățiile subsolurilor,
din sângele străbunilor,
care au început să curgă fără rost,
prin venele ferestrelor sparte,
ale Sentimentelor noastre de Vânt,
ce nu ne mai pot hrăni sufletele,
cu trăinicia și strălucirea lor,
fiindcă am ajuns să alergăm,
fără o țintă anume,
atât de departe de propriul Sine,
încât am ajuns pe teritoriile necuprinse,
ale Gândurilor,
stăpânite numai de Moartea,
care nu mai are nimic de oferit,
propriei noastre Existențe.

12) Jar stins fără tine Iubire

Pe străzile fără adrese ale Sufletului,
ne lovim de Statuile Vivante,
ale propriilor noastreVise,
nevoite să joace rolurile meschine,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
chiar dacă sunt huiduite,

de Sentimentele care trec,
pe lângă scena,
Non-Sensurilor noastre Existențiale,
de care suntem legați,
cu lanțurile Privirilor false,
în care ne pierdem,
identitatea Iubirii,
fără de care naufragiem,
în Infernul Disperării,
ce pare a nu se mai sfârși,
în Inimile noastre de Jar stins,
fără tine,
Iubire.

13) Gata oricând

Ritmuri de copite,
sălbatice și corupte,
ridică praful Întrebărilor,
acoperind Zările pline de Așteptări,
ale Adevărului,
despre propriul nostru Sine,
cu Disperarea și Absurdul,
Iluziilor Vieții și Morții,
gata oricând,
să intervină și mai mult,
în conflictul,

dintre Străinul Subconștient,
pe care-l vor învins,
și Deșertăciunea,
care le reprezintă interesele,
pe tărâmurile meschine,
ale Disperărilor.

14) Țărâna fără Suflet a Vânătorii de Clipe

Turme de Vise deșarte,
se îndreaptă însetate de Moarte,
către fluviile Cimitirelor de Cuvinte,
de pe câmpiile aride,
ale Sufletelor,
ce nu mai vor să prindă,
noile Răsărituri,
pe teritoriile Zilelor fără adăpost,
ale soarelui Disperării,
ce ne arde cu razele,
Absurdului său,
Privirile obosite ale Gândurilor,
ce mor majoritatea,
cu fruntea transpirată de Așteptări,
în țărâna fără Suflet,
a Vânătorii de Clipe.

15) Zările descompuse ale Singurătății

Vulturi de Amintiri,
ne sfârtecă,
cu ciocurile Iluziilor Vieții și Morții,
carnea Sentimentelor,
ce a mai rămas neculeasă,
de pe oasele albite ale Gândurilor,
atât de așteptate,
de către Cimitirele de Cuvinte,
ale Privirilor tot mai strivite,
de Zările descompuse,
ale Singurătății,
ce ne mistuie irevocabil,
Destinul neînțeles,
al unei Iubiri.

16) Aripile negre ale Vânătorii de Speranțe

Vulturii înălțimilor ademenitoare,
ale Viselor,
suspină amarnic,
după Cerurile deschise,
lipsite de Păcatele Originare,
impuse Străbunilor,

de Aripile negre ale Vânătorii,
de Speranțe,
care odată răpuse,
cădeau greoi,
hrănind Cimitirele de Cuvinte,
ale Destinelor,
cu noi căni de pustiu datorate Absurdului,
pentru a fi spălat,
cu Apa Amară a Disperării noastre.

17) Cămașa Trecutului

Înecat,
în Magia Compromisurilor,
Timpul,
își prostituează Clipele,
cu Destinele acestei Lumi,
doar fiindcă acestea,
sunt unicele,
ce pot să-i coase,
Cămașa Trecutului,
pe care să o îmbrace,
Sufletele noastre,
tot mai vlăguite,
de greutatea ei,
care ne strivește,
orice rază de Viitor,

al Adevărului exclamat de către,
Străinul Subconștient,
din propriul nostru Sine.

18) Podurile ochilor tăi Iubire

Râuri de Lumină Divină,
își așteaptă,
podurile ochilor tăi,
Iubire,
care să le îmbrățișeze,
susurul Sacru,
al Fericirii,
izvorâtă din munții fără de sfârșit,
ai Adevărului Absolut,
care ne invită să-i străbatem,
împreună cu hergheliile de Vise strălucitoare,
care să ne binecuvânteze,
cu Lacrimile Magice,
ale Iluminării lor,
Calea spre Absolut,
a eliberării de noi înșine.

19) Seninul unor Amăgiri

Cascade de Reculegeri,
dezbracă Orizonturile Apusurilor,
de plumbul cenușiu al Pașilor,
ce-abia se mai pot sprijini,
de tălpile Timpului,
care se scurge,
printre degetele de fum,
ale Viselor,
unor Clipe tot mai bătrâne,
cernute de sita unui Cer,
care pare a-și fi pierdut,
dinții Norilor de Gânduri,
lăsând Seninul unor Amăgiri,
să-i străbată Întinderile nesfârșite,
bătătorite de Zilele fără adăpost,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

20) Vizuina

Totemuri Magice,
ale Vânătorii de noi înșine,
le purtăm adeseori,
la gâturile sugrumate ale Speranțelor,

de a ne redescoperi,
Vizuina Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
unde să ne ascundem,
de Iluziile Vieții și Morții,
Destinul,
tot mai însetat de cănile de pustiu,
ale Inimilor de Vânt,
ce ne spulberă Viitorul,
vândut Nimănui,
de către Non-Sensurile Existenței.

21) Prin Hățișurile dese

Reptile nervoase și cameleonice,
Norii Cimitirelor de Cuvinte,
ne pândesc Destinele,
tot mai neatente,
prin Hățișurile dese,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
sădite de Iluziile Vieții și Morții,
pentru spinii,
tot mai ascuțiți,
pe care-i au,
noile generații de Absurduri,
ce înfloresc din ele,
și care predică,

bunăstarea Disperărilor,
în catedralele dărăpănate,
ale Non-Sensurilor Existenței.

22) Din sângele Apusurilor

Mistere vânate,
de magia Trecuturilor,
de dinainte de a fi Lumea,
se ascund prin Rădăcinile răsfirate,
de Inimile de Vânt,
ale străbunilor,
din sângele Apusurilor,
atâtor Păcate originare,
impuse de Iluziile Vieții și Morții,
fiindcă au fost cerute,
de Moartea din noi,
însămânțată de Întruparea,
în Disperare și Absurd,
a Deșertăciunii.

23) În ghearele Orizonturilor de Întrebări

Umbre magice,
de Sentimente colorate,

se reflectă pe Zidurile Înțelesurilor,
într-o mirifică orgă de lumini,
a imaginilor despre Lumea,
plină de mistere,
a Speranțelor,
tot mai îndatorate,
Iluziilor Vieții și Morții,
cu propria lor Moarte,
pe care o vor purta,
aripile negre ale Gândurilor,
în ghearele Orizonturilor de Întrebări,
ce nu-și vor primi niciodată,
Răspunsurile,
cuvenite Adevărului.

24) Promisiuni care se vor împlini

Așteptări zidite-n sângele străbunilor,
Păcatelor Originare,
se înșiră tăcute,
în mărgelele de Rugăciuni,
închinate Iluziilor Vieții și Morții,
pe care trebuie să le rostim,
Altarelor de Priviri,
tot mai grele și cenușii,
care se pierd,
în Ochii de Negură ai Sfinților,

unor Promisiuni,
care se vor împlini,
doar atunci când,
nu vor mai avea cui anume,
să se răsfrângă,
binefacerile lor,
în dizarmonie,
cu natura,
Non-Sensurilor Existenței.

25) Amintirilor noastre din Viitor tot mai îndepărtate

Călare pe Clipe,
alergăm într-un galop nebun,
pentru a prinde Orizonturile,
Amintirilor noastre din Viitor,
tot mai îndepărtate,
de sângele infestat,
cu Păcate Originare,
al Străbunilor orbiți de gloria deșartă,
a Zilelor fără adăpost,
alături de care,
traversăm Zebra Binelui și Răului,
vopsită de Iluziile Vieții și Morții,
pe asfaltul negru al Gândurilor,
adesea atât de meschine,
față de Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,

care se ascunde,
în adâncurile Ființelor,
din Cuvintele noastre.

26) Candelele Privirilor

Cuvinte de Foc,
aprind candelele Privirilor,
de la mormintele Speranțelor,
ce ne-au oferit,
un adăpost Încrederii,
ce nu mai încăpea alături de noi,
la ferestrele pustii,
ale Zilelor fără adăpost,
alături de care ne ducem,
Disperarea acestei Lumi,
a genunchilor roși,
pe podelele Sufletelor,
unor Catedrale ale Absurdului.

27) Ne pustiesc Clipele

Abia mai pot alerga,
Caii stepelor deșertice,
ale Viziunilor magice,

despre Misterele Disperării Cerului,
stelelor căzătoare,
ale Cuvintelor,
ce-aprind Orizonturile,
nopților din Inimi,
ale Șamanilor unor Vise,
ce călăresc prin întunericul,
Gândurilor,
tot mai ascunse și perfide,
ce hrănesc poftele perverse,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care le apără identitatea,
înaintea Vremurilor tulburi,
zidite în Lacrimile de Vânt,
ale propriilor noastre adâncuri Sufletești,
ale căror Uragane pline de cruzime,
ne pustiesc Clipele.

28) Așternuturile Lumânărilor atâtor Compromisuri

Resturi de Amintiri,
zac aruncate,
pe marginile Căii spre Absolut,
a Non-Sensurilor Existenței,
care ne atrage,
spre depărtările,
tot mai încinse de Speranțe,

ale Privirilor,
ce-și leapădă Clipele de plumb,
încercând să alerge cât mai repede,
după Orizonturile îndoliate ale Nopților,
cuprinse în pumnii reci și impersonali,
ai Viselor de Ceară,
ce ne topesc,
Așternuturile Lumânărilor,
atâtor Compromisuri,
din Cuvintele magice,
ale Vânătorii de noi înșine,
prin pustiurile fără Suflet,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

29) Sclavii Absurdului acestei Lumi

Alergăm fără încetare,
într-o goană nebună,
a Iluziilor Vieții,
după cele ale Morții,
și invers,
fără ca acestea,
să reușească vreodată,
să se prindă una pe alta,
conștiente fiind,
că sunt două Orizonturi de fum,
ce se scurg printre degetele,

Non-Sensurilor Existenței,
iar noi,
sclavii Absurdului,
acestei Lumi,
suntem cenușa Misterului,
din Cuvintele unei Creații a Nimănui,
ce-a ars,
pentru Lumina Divină a Speranțelor,
până ne-am topit,
în lava vulcanică,
a propriilor noastre Simțăminte.

30) Rătăcirile Absurdului

Oare care,
dintre Rătăcirile Absurdului,
ne-au sculptat chipul Suferinței?,
în piatra dură și rece,
a Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rostesc,
Disperările,
la porțile Zilelor fără adăpost,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce ne-au întrupat,
în propriile lor Păcate Originare,
de care s-a dezis un Dumnezeu,
care nu a fost și nici nu va fi,
vreodată al nostru.

31) O Lacrimă de Întrebări

Suntem o Lacrimă de Întrebări,
a căror Zile fără adăpost,
se scurg printre Ridurile Clipelor noastre,
Iubire.

Nici acum nu pot să înțeleg care Destin,
ne-a părăsit,
pe plajele Cimitirelor de Cuvinte,
pe care am rămas rătăciți,
de noi înșine.

32) Bucurie

Gânduri vagaboande,
de Vise lipsite de discernământ,
clădesc trepte de Cer,
care să ne urce,
către Inimile de Senin,
ale Sentimentelor,
pe care să le dăruim Nesfârșirii,
din Privirile Eternității,
Iubirii noastre,
și apoi să ne aruncăm,

în Oceanul Viselor,
pe care să ni le împlinim,
cu fiecare val,
ce ne va umple Sufletele,
de Bucurie.

33) Fără Iluziile Vieții și Morții

Orizonturi pline de Pasiuni,
ni se aștern la tălpile Frumuseții,
Inimilor de Cuvinte,
ce bat Ora Exactă a Fericirii,
și pentru Speranțele noastre împlinite,
ce se regăsesc sub Cerurile Săruturilor,
Adevărului Absolut al Privirilor,
cu Bucuria de a trăi,
fără Iluziile Vieții și Morții,
care ne-au ținut până acum,
Visele încătușate,
în propria noastră Întrupare.

34) Oda Bucuriei

Lacrimi de Vise împlinite,
se pierd în Oda Bucuriei,

fără să știe,
că sunt vândute către Moarte,
încă dinainte de a se naște,
de Non-Sensurile Existenței,
Absurdului acestei Lumi,
care respiră,
doar cu ajutorul Deșertăciunii,
ce ne-a născut Disperarea,
în brațele căreia suntem forțați,
să ne ducem Clipele,
Zilelor fără adăpost.

35) Salut Zi fără adăpost

Salut,
Zi fără adăpost,
ce te naști,
odată cu Răsăritul Singurătății,
la maternitatea Sufletului meu,
cu pereții Viselor scorojiți,
de Speranțele neîmplinite,
ale Destinului,
care nu mai știe ce să facă cu noi,
și în această Dimineață,
a Cimitirelor de Cuvinte,
pe care ni le rostim din inerție,
unul altuia.

36) Vino să dansăm

Vino să dansăm,
fără să mai atingem,
Pământul Întrupării,
Iluziilor Vieții și Morții,
Iubire.

Să lăsăm Deșertăciunea,
să își aplaude,
doar propriul Absurd,
prin gările ruinate și pustii,
ale Ridurilor adânci de plumb,
răsărite pe fețele,
Norilor de Gânduri,
unde Disperările,
abia mai reușesc să-și prindă,
ultimul tren al Compromisurilor,
cu propriul lor Sine.

37) Mă bucur că pierd

Tot ce-aș putea să-ți spun,
acum Fericire,
este că n-am câștigat loteria,

la care erai premiul cel mare,
al Deșertăciunii,
fiind prima dată,
când mă bucur că pierd,
Privirea ta,
pe care aș fi dorit să navighez,
pentru tot restul,
Iluziilor Vieții și Morții mele,
ce le-am fi putut împărțit împreună,
pe corabia unicului Adevăr,
al Non-Sensurilor Existenței.

38) Aș vrea să-mi pot spăla

Căzut în Lacrima Visului tău,
Iubire,
aș vrea să-mi pot spăla,
Iluziile Vieții și Morții,
care-mi strivesc Inima de Jar,
pe care ți-am promis-o,
la tălpile Nemuririi,
de dinainte de a mă naște,
sub aripa Disperării,
acestei Lumi,
a Cimitirelor de Cuvinte,
prin care ne înmormântăm,
Speranțele.

39) Te văd trecând spre Nicăieri

Vorbe Goale,
spulberate de Inimile de Vânt,
ale Nopții din Ochii Compromisurilor,
înveșmântată în Minciuni,
din cele mai strălucitoare,
care să atragă Instinctele,
împreună cu loteriile Destinelor,
ce ies de fiecare dată,
necâștigătoare,
la ivirea Zorilor Singurătății,
pe ale căror străzi pustii,
te văd trecând spre Nicăieri,
Iubire.

40) O punte

Epave de Vise,
zac părăsite pe Țărmurile Gândurilor,
dintre mine și tine,
Iubire.

Doar valurile Regretelor,
mai aduc câte un rest de Amintire,

pe care îl lasă,
între Urmele Pașilor noștri,
unindu-le,
devenindu-le o punte,
pe care am putea să o trecem împreună,
dacă am mai găsi ceva,
în adâncurile lor,
umplute cu Întunericul rece al Goliciunii,
pe care doar în Ochii încremeniți ai Morții,
o mai putem vedea.

41) Iertarea este o punte

Iertarea este o punte,
Între noi,
și Lumina Divină,
a Dumnezeului Adevărului Absolut,
și nu celui al Păcatelor Originare,
ce este o creație a Disperării noastre,
supusă Energiilor negative,
ale Zorilor Singurătății,
de noi înșine,
pe care nu-i pot întâmpina,
cu Fericire,
decât Inimile de Vânt,
ale Non-Sensului Existenței,
Absurdului de a respira,
Deșertăciunea.

42) Iertarea a tot ce înseamnă Deșertăciune

Porți de Priviri,
deschid Inimilor de Jar,
Orizonturile Adevărului Absolut,
ce arde pentru Iertarea,
a tot ce înseamnă Deșertăciune,
și ne-a hrănit Disperarea,
ce nu trebuia să locuiască vreodată,
nici măcar,
pe prispa Zilelor noastre fără adăpost,
care erau nevoite să se închine,
Catedralelor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a obține,
o fărâmă de Adevăr,
nepătat de razele întunecate,
ale Absurdului.

43) O rază de Acceptare

E-atâta tinerețe,
în aerul Iluziilor Vieții și Morții,
încât Iertarea s-a întrebat,
dacă mai merită,
să întindă o rază de Acceptare,

Deşertăciunii?,
înveşmântată în Absurdul,
care nu odată,
ne-a servit Durerea și Disperarea,
pe masa Cimitirelor noastre de Cuvinte,
făcute cadou,
de către Destinul Singurătății,
de noi înșine.

44) O Greșeală a Predestinării

Atunci când nu Iertăm,
ne construim cavoul falselor Fericiri,
în Cimitirele Cuvintelor,
unor Gânduri orfane,
de propriul nostru Sine Divin,
care s-a întrupat,
dintr-o Greșeală a Predestinării,
pe Lumea Deşertăciunii,
ce stă la baza Păcatelor Originare,
care ne-au răpit,
din brațele Nemuririi,
pentru a deveni sclavii oportuniști,
ai Disperării.

45) Galante și pline de vervă

Tocuri înalte,
pline cu Deșertăciuni,
ne sunt servite,
cu garnitură de Non-Sensuri ale Existenței,
pe străzile Destinelor,
de către Absurdul Rătăcirilor,
din Privirile galante și pline de vervă,
ale Cimitirelor noastre de Cuvinte,
pe care le purtăm de fiecare dată,
indiferent de anotimp,
atunci când vrem să traversăm,
cât mai neobservați de către Destinul,
pe care nu-l putem ierta,
Iluziile Vieții și Morții,
atente doar la cănile de pustiu,
pe care vor să ni le împartă,
Zilelor noastre fără adăpost.

46) Valurile unor Gânduri pustii

Dacă Ochii de Cer,
ai Libertății de noi înșine,
n-ar mai exista,
pe prispa Amintirilor din Viitor,

ale Destinelor noastre,
Privirile Iubirii,
s-ar descompune,
bătând disperate la porțile ruinate,
ale Castelelor de Nisip,
ce ne-ar fi clădit,
Sufletele,
din care n-ar mai rămâne,
decât valurile unor Gânduri pustii,
pe fruntea plină de sudoare,
a unui Timp al Nimănui.

47) Zidesc Clipe de lut

Zori orfani,
rupți din calendarele Singurătății,
zidesc Clipe de lut,
pe frunțile Zilelor fără adăpost,
ale Gândurilor,
ce-și tocesc pașii Pasiunilor,
pe monedele ruginite,
ale unui Viitor corupt,
din care Absurdul își va extrage,
prafurile Vanității,
Non-Sensurilor Existențiale,
ale Întâmplărilor Neîntâmplătoare,
din Privirile tot mai abătute,

ce vagabondează fără o țintă anume,
prin Cimitirele Zâmbetelor încleștate,
ale Disperării.

48) Amintiri din Viitor ruginite

Atunci când am fost zidiți,
de către Podurile,
dintre Bine și Rău,
nu trebuia să trecem,
nici un Fluviu al Disperării,
unde să ne înecăm,
Eternitățile Clipelor,
pentru a le transforma,
mai apoi,
Iluziile Vieții și Morții,
în mormane de Amintiri din Viitor,
ruginite,
pe care să le topească,
Absurdul,
pentru a obține din ele,
lanțuri îndeajuns de trainice,
care să ne lege de această Lume,
a Deșertăciunii.

49) Stropii ploilor de Regrete

Fantome de Cuvinte,
se ridică nervos,
spre Cerurile întunecate,
ale Gândurilor,
sugrumate de funiile Orizonturilor,
tot mai grele și neliniștite,
ce-și perie,
stropii ploilor de Regrete,
peste frunțile Lacrimilor fierbinți,
ale Zorilor Nimănui,
în care Iluziile Vieții și Morții,
ne fierb Clipele dezamăgirilor,
ce vor veni.

50) Mâna Speranței

Vise de Nisip,
spălate pe țărmurile Cuvintelor,
de valurile Amintirilor din Viitor,
ale Străinului nostru Subconștient,
ce așteaptă și acum,
Eternitatea Clipei,
prin care să ne poată întinde,
mâna Speranței,

care să ne tragă,
dincolo de noi înșine,
pe tărâmurile nemărginite,
ale Iubirii,
ce nu mai este văzută,
prin cețurile perfide,
ale Iluziilor Vieții și Morții.

51) Pe paturile de spital ale Speranțelor

Ore de lut,
întrupate în cănile de pustiu,
ale Remușcărilor,
pe care le bem adeseori Dimineața,
Iubire,
atunci când Regretele,
își spun disperarea Compromisurilor,
cu noi înșine,
pe paturile de spital,
ale Speranțelor,
ce nu mai reușesc să se însănătoșească,
cu toate că au îmbrățișat Iertarea,
Iluziilor Vieții și Morții,
care le-au ucis rațiunea de a fi,
printre Non-Sensurile Existenței.

52) Sub Cerul liber

Câte flori de gheață,
crezând că vom patina,
pe luciul lor fierbinte,
alături de Vise,
mi-ai dăruit,
pe buzele reci ale Cuvintelor,
ce nu-și mai suportau,
propriile Destine,
ale Zilelor fără adăpost,
ce au rămas sub Cerul liber,
al Gândurilor noastre de plumb?

53) Jucate la loteria Absurdului

Priviri dezrădăcinate,
cresc haotic,
pe terenurile virane,
ale Sufletelor,
aruncate la tomberoanele de gunoi,
ale Prezentului Nimănui,
operă a Iluziilor Vieții și Morții,
fredonată pe scenele Disperării,
de către Statuile Vivante,

ale propriilor noastre Conștiințe,
jucate la loteria,
Absurdului.

54) Florile Absurdului

Pași dezbrăcați,
de ascunzișurile Gândurilor,
ce și-au părăsit vizuinile Viselor,
care erau vânate,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru că îndrăzneau să alerge,
dincolo de noi înșine,
Întrecându-le Coșmarurile,
ce aveau până atunci acel drept,
acceptat chiar și de,
Non-Sensurile Existenței,
din trupurile cărora răsar,
Florile Absurdului,
pe care le dăruim,
adesea Privirilor noastre,
arestate de Durerea,
zidurilor care ne separă,
de propriul nostru Sine.

55) Mai vii decât Moartea

Spini de Cuvinte,
Presărați pe Urmele,
ce-abia se mai deslușesc,
ale Fericirii,
după ce au fost culeși,
de pe coroanele Durerii,
răstignite pe Absurdul,
Non-Sensului Existenței,
acestei Lumi,
a Regretelor mai vii,
decât Moartea.
la brațul cărora ne plimbăm,
propriile Iluzii ale Vieții și Morții.

56) În valuri de Disperare

Zâmbete de carton,
se-ntind pe străzile reci și indiferente,
ale Zilelor fără adăpost,
folosite de către Speranțe,
pentru a dormi,
pe încleștarea lor,
de Zâmbete vii,
ale Morții,

care se prelinge tăcută,
în valuri de Disperare,
pe asfaltul negru și înghețat,
al Ridurilor adânci,
pline cu Cimitirele de Cuvinte,
ce-abia așteaptă să ne primească,
repulsiile față de Absurdul,
Non-Sensurilor acestei Existențe.

57) Ne usucă Sufletul

Unghii pilite de Întrebări,
după ultima modă a Absurdului,
știu că nu vor primi vreodată,
un Răspuns,
de la Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne usucă Sufletul,
pe frânghia de întins rufe,
a Disperării,
care-și spală îmbrăcămintea,
murdară cu Visele noastre,
ce îi hrănesc Deșertăciunea.

58) Și-a amanetat Fericirea pe nimic

Apusuri însângerate,
de Lacrimi,
ale ploilor de Vise,
se scurg prin jgheaburile Regretelor,
care le conduc către fluviile Disperării,
pe care navighează în derivă,
dintotdeauna,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a duce mai departe,
Non-Sensurile Existenței,
acestei Lumi,
care și-a amanetat Fericirea pe nimic,
Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației.

59) Alergări

Zori răstigniți,
pe ierburile uscate ale Viselor,
ce nici măcar,
nu mai pot fi cosite,
de Iluzia Fericirii,
din care Privirile și-au împletit,

undeva-cândva,
Orizonturile Speranțelor,
tot mai îndepărtate,
de care ni s-au zdrobit,
până și Alergările față de noi înșine,
atât de datori Morții,
Alergări,
ce zac și acum,
pe străzile fără nume ale Regretelor,
Năpădite de buruienile,
Non-Sensurilor Existenței.

60) Măsura Pedepselor

Aripi de Gânduri,
îndepărtate de Zori,
tot mai obosite și debusolate,
abia mai reușesc să ne străbată,
Privirile dezolante,
ale deșerturilor din noi,
ce par fără de sfârșit,
prin Inimile de Vânt,
ale Zărilor tot mai aprinse,
de Sângele Străbunilor,
Păcatelor Originare,
atât de încărcate de Absurd,
încât abia mai pot să ne ofere,

măsura Pedepselor,
de care au nevoie,
Sufletele noastre.

61) Această Lume a Oglinzilor Paralele

Pierdut în natura Cuvântului,
încerc să-mi caut prin el,
menirea Sensului existențal,
de dincolo de această Lume,
a Oglinzilor Paralele,
magice,
șlefuite de Iluziile Vieții și Morții,
în care ne-am pierdut Sufletele,
reflectate la infinit,
în ele însele,
până când am recunoscut Moartea,
stelelor căzătoare,
picate din nesfârșirea Universului,
ca fiind Cunoaștere.

62) La fereastra Destinului nostru

Ziduri sparte de Înțelesuri,
ne lasă să le pătrundem,

întunecimile Gîndurilor,
tot mai ruinate,
fiindcă se descompun,
în Privirile abătute,
ale unor căni de pustiu,
pe care nici măcar,
Zorii Disperați ai Singurătății,
nu le mai vor,
știind că Absurdul,
își va bea iarăși din ele,
porția de Disperare în fiecare Dimineață,
ținându-le de toartele Viselor,
până când acestea se vor transforma,
în Coșmaruri,
care se vor afișa cu obrăznicie,
la fereastra Destinului nostru,
Iubire.

63) Printre pereții vagabonzi ai Gândurilor

Alergăm spre Nicăieri,
știind că doar așa,
vom reuși să ajungem,
în siguranță,
la porțile mirifice ale Viselor,
pe care doar Moartea,
poate să ni le deschidă,

atunci când până și Zilele fără adăpost,
vor deveni neputincioase,
și nu vor mai reuși să ne primească,
printre pereții vagabonzi,
ai Gândurilor,
tot mai reci și indiferente,
față de stelele căzătoare,
pe care le admiram împreună,
undeva-cândva,
cum luminează pentru ultima dată,
Iluziile Vieții și Morții noastre.

64) Bulgări de Vise

Rătăciți,
prin labirinturile Orizonturilor,
ne hrănim cu Bulgări de Vise,
ce prăfuiesc Clipele,
care abia se mai pot ține,
pe picioarele de lut,
ale Întrupărilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
într-o magică Disperare,
a Absurdului cotidian,
al naturii Condiției Umane,
pe care o cultivăm,
în Catedralele de Pasiuni,
ale Zilelor noastre fără adăpost.

65) Magia Speranțelor

Privesc cum Vremurile tulburi,
însămânțează cu Pași,
ogoarele fără de sfârșit,
ale Zorilor ce vor veni,
peste Ochii de Cer,
ai Gândurilor tot mai pierdute,
în Magia Speranțelor,
împlinite,
de Iluziile Vieții și Morții,
în care ne putem regăsi,
Zilele fără adăpost,
puse la muncă,
în folosul Comunităților de Clipe,
prin care ne traversăm instinctual,
Existențele,
către Moartea izbăvitoare.

66) Bice de Lacrimi

Bice de Lacrimi,
lovesc fără milă,
Obrajii înroșiți de Disperare,
ai Clipelor,

ce-abia mai reușesc să ne treacă,
Zebra Binelui și Răului,
ce ne leagă Viața de Moarte,
asudând abundent,
cu sângele strămoșilor,
Păcatelor Originare,
pe asfaltul negru al Absurdului,
acestei Lumi a Nimănui.

67) Nici una

Urme adânci de Lacrimi,
ne înfășoară cu suspinele lor,
mantaua stelelor căzătoare,
pe care o purtăm,
pe umerii vlăguiți ai Clipelor,
din care Zilele fără adăpost,
ale Disperării,
își trag seva amară,
fără de care,
nici una,
dintre Iluziile Vieții și Morții,
nu ar exista,
pe frunțile pline de sudoare,
ale Gândurilor noastre.

68) Deliciul Absurdului

Am rămas pe aceeași frunză,
alături de Speranțele istovite,
ale Străinului nostru Subconbștient,
preferând să ruginim împreună,
decât să știm că am rămâne,
să rătăcim mereu,
pe Orizonturile Iluziilor Vieții și Morții,
unde am fi datori,
cu fiecare Clipă pe care o clădim,
unui Destin împuternicit de Moarte,
să ne strivească,
Adevărul Absolut al Iubirii,
cu bocancii duri,
ai Non-Sensurilor lor Existențiale,
ce fac deliciul Absurdului.

69) Suntem o frontieră a Deșertăciunii

Suntem o frontieră,
a Deșertăciunii,
ce încearcă prin noi,
să atingă noi Orizonturi,
în sângele cărora,

să ne înecăm Clipele,
tot mai îndurerate,
de tălpile grele,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care le calcă pe umerii Înțelesurilor,
încercând să ajungă prin ele,
la înălțimea Iubirii,
pe care să o alunge,
pentru totdeauna,
din Sufletele noastre,
pentru ca să nu evadăm,
cu ajutorul ei,
dincolo de noi înșine,
vreodată.

70) Magia Vânătorii

Prinși cu totul,
în capcanele întinse de Magia Vânătorii,
rămânem pierduți într-o goană nebună,
după vânatul Iluziilor Vieții și Morții,
pe care-l ucidem,
din plăcere de cele mai multe ori,
devenim hăitașii Clipelor,
care cu ultimele sforțări,
pline de sângele,
Păcatelor noastre Originare,

se ascund în Vizuinile,
propriilor noastre Speranțe,
pe care în orbirea Alergării,
pline de patos,
le demolăm,
lăsând în urma noastră,
doar Lacrimile unor regrete amare,
că am devenit sclavii,
propriilor noastre Non-Sensuri ale Existenței,
care au ajuns să ne vâneze la rândul lor.

71) Ninsorile Cuvintelor înghețate

Pași răscoliți,
de ninsorile Cuvintelor înghețate,
pe întinderile nesfârșite,
ale Indiferenței,
care pune capcane,
pentru respirațiile,
tot mai sacadate și abătute,
ale Speranțelor,
ce ar putea alerga,
prin împrejurimile,
Iluziilor Vieții și Morții noastre,
deranjându-le somnul Compromisurilor,
cu propriile Non-Sensuri ale Existenței,
alături de Coșmarurile,

Zilelor fără adăpost,
ale Destinelor.

72) Cănile de pustiu ale Înțelepciunii

Am fost clădiți,
din drumurile fără întoarcere,
ale Pulberii de Cuvinte,
al căror praf de Înțelesuri,
se așterne peste cănile de pustiu,
ale Înțelepciunii,
ce trebuie să le bem,
pentru a ridica,
din Inimile de Vânt,
ale Compromisurilor,
răscrucile Vremurilor,
ce ne-au fost oferite,
pentru dospirea Disperării,
încălzită la aburii de plumb,
ai Absurdului.

73) Singurătatea care promite

Suntem Inimi de jar,
ce aprind bolțile Cuvintelor,
cu stelele Speranțelor,
care ne vor lumina mereu,
Amintirile Viitorului,
unde ne așteaptă Iubirea,
care ne-a clădit,
din propria ei Simțire,
sufletele furate,
de Iluziile Vieții și Morții,
pentru a hrăni,
cu truda Sentimentelor acestora,
Absurdul îndemnat,
de către Deșertăciune,
să ne vândă cât mai scump,
Disperării,
care se pierde adânc în Moarte,
alături de Singurătatea,
care promite că nu ne va părăsi,
niciodată.

74) Printre cioburile Răsăriturilor tot mai întunecate

Plouă cu nori de Înțelesuri,
peste Cuvintele înecate,
în fluviile de Gânduri,
ce par să iasă din matca Adevărului,
tot mai greu de scos,
din fântânile adânci ale Sufletelor,
unde până și Zilele fără adăpost,
favoritele Iluziilor Vieții și Morții,
abia își mai pot permite,
câte o cană răzleață de pustiu,
pe care să o soarbă cu nesaț,
printre cioburile Răsăriturilor,
tot mai întunecate.

75) Cunoaștere profundă

E-atâta Armonie,
pe Cerul Inimii Nesfârșirii,
din Sufletul Privirii Ochilor tăi,
de Adevăr Absolut,
Iubire,
încât Lumea,
văzută prin ei,

cu toate Depresiile Absurdului ei,
a devenit o minusculă insectă,
ce roade inconștientă,
rădăcinile Marilor Vise ale Sfințeniei,
Condiției Străinului Subconștient,
din Cunoașterea profundă,
a Lacrimilor de Pace deplină,
cu Energiile spirituale,
ale Infinitului nepătruns,
de Păcatele Originare,
ale Creației.

76) Croșetează priveliștea

Rătăcit printre Inimile de Plumb,
ale Conștiințelor insalubre,
de pe străzile inundate,
de mocirla Întrupării,
ne împotmolim adeseori,
de gardurile de sârmă ghimpată,
ale Privirilor,
tot mai ruginite și mai triste,
ce croșetează priveliștea apăsătoare,
a Gândurilor de Plumb,
ce ne strivesc Pașii,
Mormintelor de Speranțe,
ale nesfârșitelor Cimitire de Cuvinte
pe care le rostim.

77) Vânt rece și tăios

Riduri descumpănite,
de Tinerețea Iluziilor Fericirii,
se plimbă abătute,
pe Frunțile Privirilor deocheate,
ale Zorilor,
din Inimile de Vânt,
rece și tăios,
al Destinului Absurd,
ce-și plimbă alături,
Depresiile carismatice,
gata oricând să le sară în ajutor,
Non-Sensurilor Existenței,
dacă Disperarea,
acestei Lumi a Deșertăciunii,
o va cere.

SORIN CERIN
ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE
-Poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul

realităţii, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu şi de altă natură, şi pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, şi aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moştenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniştii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc şi imprevizibil, fie smerenia în faţa radicalului, fie panica în faţa majestăţii cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces şi risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundenţa le sedează efectele de acest gen şi le perverteşte într-un soi de grandilocvenţă. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroşare lexicală şi pe o declamaţie de profunde şi de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – şi aici o evidentă procedură de reţetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e şi normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecţie ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracţiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracţiilor (de unde imagini nesfîrşite de genul ”spinii Adevărului”, ”coşarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuştei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar şi unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acţiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

SORIN CERIN
ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE
-Poeme filosofice-

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a

poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e vînare de vînt". Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie", cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce

conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar". Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de vaiete". Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii". Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei". Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă", „Nemurire", „Iluzie", „Absurd", „Tăcere", „Moarte", „Eternitate", „Adevăr Absolut", „Vis", „Liber Arbitru", „Păcatul Originar", „Iubirea", „Singurătatea", „Înstrăinarea", „Dumnezeu" şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum". Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii", înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare.

Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată

„iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se

remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenţei* şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu

propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.

Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o

doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist.

SORIN CERIN
ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE
-Poeme filosofice-

Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

SORIN CERIN
ÎN INIMA TA DE JAR IUBIRE
-Poeme filosofice-

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” - ,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o

presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional,

profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a

ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

https://editura-estfalia.ro

Editura Estfalia – acreditată CNCSIS și
CNATDCU *conform ordinului 6129/20.12.2016 – Anexa 24*
tel.: 0726.604.986